

ухапани отъ отровни змии. Ала и такава мърка не винаги ги спасява.

Всѣка година умиратъ голѣмъ брой индийски писмоноски, ухапани отъ кобри и други отровни змии. Не малко писмоноски биватъ погребвани отъ планински срутвания на скали, наводнения, виелици...

Въ извънредни случаи пощенскитѣ куриери развиватъ голѣма скоростъ, която достига 8 клм. въ часъ. Въ планинитѣ писмоносецѣтъ изминава много помалко пжтъ — 16 клм. въ день. Изобщо, служащитѣ въ индийската поща ходятъ два пжти по-бързо отъ обикновенитѣ пжтешественици. Тѣхниятъ еднократенъ рейсъ продължава 15—20 дня. Разбира се, такава бързина на ходеното съ голѣмъ товаръ на гърба непременно води къмъ заболяване и отслабване на сърдцето.

За да не затынатъ по пжтя въ снѣжни виелици изъ планинитѣ съ голѣмия товаръ, писмоноскитѣ се ухитряватъ да вървятъ по пжтеки, които извиватъ по пропасти, дълбоки 4000—5000 м. Нощемъ тѣ освѣтляватъ пжтя си съ смолени факли.

По пжтя писмоноскитѣ се спиратъ да изпразднятъ пощенскитѣ кутии, прикрепени къмъ стѣблата на палмитѣ, а гдето нѣма кутии, тѣ обхождатъ жителитѣ и събиратъ отъ тѣхъ писмата.

И сега въ Индия има 14,000 пощенски куриери. Тѣ сж единичкитѣ хора, отъ които жителитѣ въ глухитѣ кжтчета на страната могатъ да научатъ нѣкаква новина, защото тамъ нѣма ни радио, ни телефонъ, ни вестници.

Въ Африка, въ френскитѣ и италиански колонии, работата и сега се извършва при извънредно тежки условия. Тукъ има навсѣкжде война — воюватъ всички съ всички. За поддържане на редовна работа въ пощата се хабятъ грамадни усилия, и все пакъ често жителитѣ на колониитѣ не получаватъ пощата. Тогава, като знаятъ обикновения пжтъ, по който се движи пис-